

Dirk Fock | Songs and sketches

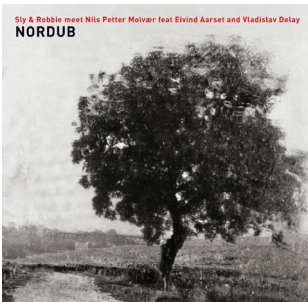
Dirk Fock (1866-1973) was een Nederlandse componist geboren in Batavia. Hij was bereisd en zijn even onbekende als beperkte oeuvre heeft een verrassend internationale allure. De Sieben Lieder uit 1913/21 ademen nog een laatromantische sfeer, de Trois Chants op teksten van onder andere Verlaine zijn zo Frans als maar kan. Origineel wordt het echter pas in zijn latere jaren, hier vertegenwoordigd met de Java Sketches (1948) en Songs of Glory (1945). Het wordt allemaal prachtig uitgevoerd door sopraan Irene Maessen en bariton Mattijs van de Woerd. Pianist/begeleider Maurice Lammerts van Bueren speelt deze onbekende muziek alsof hij er mee is opgegroeid. Fascinerend.

Label: Zefir

Vanity of Vanities | Tribute to Connie Converse

Het kan verkeren in een mensenleven. Na een mislukte carrière als singer/songwriter in de jaren 50 en 60 trok Connie Converse zich terug. Er is nooit meer iets van haar vernomen. Bijna zestig jaar later geldt haar repertoire als baanbrekend. Vandaar dit tribuut. Absolute hoogtepunten zijn Martha Wainwrights 'One by One', Cassandra Jenkins versie van 'Honey Bee', Lauri Andersons 'Sad lady', Elysian Fields' 'The man in the sky' en Karen O's schitterende uitvoering van 'Sorrow is my name'. Een zwak nummer staat er niet op. Halverwege dit schijfje ben ik op YouTube maar eens naar Connie Converse zelf gaan luisteren... Een bizarre ervaring.

Label: Tzadik

Sly & Robbie + Nils Petter Mol | Nordub

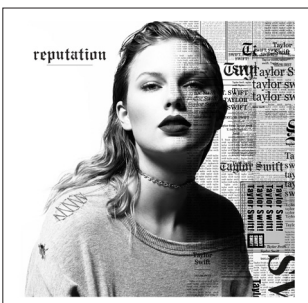
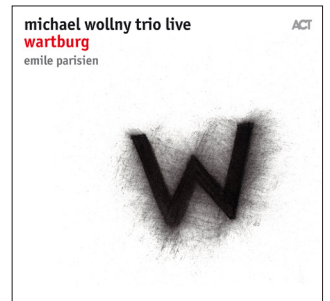
Ooit vond men Frank Zappa geniaal, omdat hij net even iets complexere muzieklagen in een multi-stilistisch idioom kon gieten. Hogeschoolmusicus als Sly & Robbie en Nils Petter Mol hebben als tieners wellicht goed naar Zappa geluisterd. Zo'n beetje iedere denkbare muziekstijl tussen lounge, jazz, electropop, Brian Eno en zweele strandklanken gemengd met blues komt voorbij. Nooit op zichzelf, maar altijd ergens tussen twee vormen in, ongrijpbaar als een golf. Precies zo vloeit alles van klankmassa tot klankmassa over. Samba- of raga-jazz, funkounge, monsterpopblues, het komt tussen 'Stranger Bright Crowd', 'Norwegian Sword Fish' en 'Was in the Blues' allemaal voorbij. Verfrissend.

Label: Okeh

Michael Wollny Trio Live | Wartburg

Ook Michael Wollny is (letterlijk) een muziekprofessor, maar dan in de toegankelijke experimentele jazz. Dat is uiteraard een paradox, maar wel verklaarbaar: ongeacht de extremiteit van het experiment blijft Wollny altijd zoeken naar kristallen harmonieën in pianogestuurde harmonische composities (Engel) of herkenbare basiselementen in ruigere jazz-bluesstukken met een heus schurend big band-geluid vol spannende tegenritmes (Tektonik). Hij wisselt die twee uitersten moeiteloos af. Soms droom je weg, soms denk je na, maar het gebeurt maar zelden dat je niet luistert. Het is muziek die het oor opeist.

Label: ACT Music

Taylor Swift | Reputation

Het zal de liefhebber van wat alternatievere muziek verbazen, maar een schijfje als Reputation van Taylor Swift en een paar miljoen budget aan productiekosten zorgt voor een uitgekende popsound, die in de uitvoering nauwelijks onderdoet voor Michael Wollny & co. Productie is tegenwoordig feitelijk alles, hetgeen ook verklaart waarom Connie Converse het zelf nooit maakte, maar anderen met haar nummers wel doorbraken. Niets aan Taylor Swift is origineel. Producers mixen alle hits van Rihanna tot en met Beyoncé, Janet Jackson en noem ze maar op door een algoritmeprogramma en dat poept er vervolgens 'Revolution' uit. Prachtig verpakte, herkenbaar klinkende leegte. Auto- en afwasmuziek. Doet het vast ook goed in clubs.

Label: Big Machine Records

Kim Dong Ryul | Music Farm

Met de Olympische Spelen in Pyeongchang nog op het netvlies was ik benieuwd of onze Zuid-Koreaanse vrienden op muziekgebied de jaren zeventig al waren ontgroeid. Dat blijkt niet het geval. Waar mevrouw Swift nog een turbocomputer tot haar beschikking had, moet Kim Dong Ryul het doen met een aanzienlijk goedkoper model. Het klinkt exact zoals alle melodische Zuidoost-Aziatische popmuziek klinkt: hetzelfde. In dit geval drijft het op de gouden stem van Kim, die een even gepolijste als monotone bariton bezit, die zich uitstekend leent voor melancholie. Het mooie aan deze muziek is dat je geen Koreaans hoeft te spreken om te begrijpen wat hem beroert en... als je er eenmaal aan gewend bent is het bijna verslavend!

Label: Reply

